

Biblická čtení:

Skutky apoštolů 9, 1-9: Saul nepřestával vyhrožovat učedníkům Páně a chtěl je vyhladit. Šel proto k veleknězi a vyžádal si od něho doporučující listy pro synagogy v Damašku, aby tam mohl vyhledávat muže i ženy, kteří se hlásí k tomu směru, a přivést je v poutech do Jeruzaléma. Na cestě, když už byl blízko Damašku, zazářilo kolem něho náhle světlo z nebe. Padl na zem a uslyšel hlas: „Saule, Saule, proč mne pronásleduješ?“ Saul řekl: „Kdo jsi, Pane?“ On odpověděl: „Já jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ. Vstaň, jdi do města a tam se dovíš, co máš dělat.“ Muži, kteří ho doprovázeli, zůstali stát a nebyli schopni slova; slyšeli sice hlas, ale nespatriili nikoho. Saul vstal ze země, otevřel oči, ale nic neviděl. Museli ho vzít za ruce a dovést do Damašku. Po tři dny neviděl, nic nejedl a nepil.

Matoušovo evangelium 6, 19-23: Neukládejte si poklady na zemi, kde je ničící mol a rez a kde je zloději vykopávají a kradou. Ukládejte si poklady v nebi, kde je neničící mol ani rez a kde je zloději nevykopávají a nekradou. Neboť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce. Světlem těla je oko. Je-li tedy tvé oko čisté, celé tvé tělo bude mít světlo. Je-li však tvé oko špatné, celé tvé tělo bude ve tmě. Jestliže i světlo v tobě je temné, jak velká bude potom tma?

Jaké máme priority? Poklady v nebi, které prožíváme tady mezi sebou. Nebude to „jen“ odměna jednou. Učit se žít v přítomnosti milujícího Otce. Učit se dělat vše pro něho, pro něho samého. Opravuj a koriguj své priority.

Světlem těla je oko:

- udržovat svůj pohled na Pána Boha
- dávat si pozor, na co se díváme, co nás přitahuje. Máme své oko pod kontrolou, tedy i své myšlenky a srdce?
- oči jsou jako dálková světla auta. Pokud jedeme ve tmě a světla se nedaří přepnout, uvědomíme si, jaká je kolem nás tma. Takže znovu, vedou nás oči správným směrem a ukazují nám cestu? Priority, priority.

Matoušovo evangelium 6, 7-15: Při modlitbě pak nemluvte naprázdno jako pohané; oni si myslí, že budou vyslyšeni pro množství svých slov. Nebud'te jako oni; vždyť váš Otec ví, co potřebujete, dříve než ho prosíte. Vy se modlete takto:

Otče náš, jenž jsi v nebesích, buď posvěceno tvé jméno.

Přijď tvé království.

Staň se tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi.

Náš denní chléb dej nám dnes.

A odpusť nám naše viny, jako i my jsme odpustili těm, kdo se provinili proti nám.

A nevydej nás v pokušení, ale vysvobod' nás od zlého.

Neboť jestliže odpustíte lidem jejich přestoupení, i vám odpustí váš nebeský Otec; jestliže však neodpustíte lidem, ani váš Otec vám neodpustí vaše přestoupení.

O modlitbě Otčenáš

Jak už jsem na sebe někdy prozradila, snažím se udržovat angličtinu, a jedna ranní modlitba se týkala Otčenáše. Otče náš, který (jenž) jsi v nebesích. Anglická Bible zní takto: Otče náš v nebesích. To mě natolik upoutalo, že jsem se do modlitby Páně ponořila více.

Ježíš dává do kontrastu způsob modlitby, který má na mysli, s modlitbami nežidovského světa. V tom světě bylo mnoho božstev a nikdo s jistotou nevěděl, co které „chce“ slyšet.

Avšak i pro nás je modlitba životním velkým tajemstvím. Většina lidí se modlí alespoň někdy, jiní se modlí často. V nejnižším smyslu (fázi) je modlitba výkřikem do prázdna pro nahodilý případ, že „někdo“ tam naslouchá. V tom nejvyšším smyslu s e modlitba protíná s láskou, jak se Boží přítomnost stává skutečnou, a tak slova se ztrácejí v zažívání Boží štědrosti, radosti a milosti. Pro většinu křesťanů není modlitba jen tajemstvím, ale přímo hádankou.

Otčenáš nám nabízí rámec. Ježíš nenařizuje, že se musíme modlit přesně těmito slovy. Ten rámec proseb je takovým lešením, spíše než stavbou, i když je pravda, že se Otčenáš vlastně modlíme tak, jak je v Matoušově evangeliu více méně doslovně.

Otčenáš není žádná tajemná formule, je smysluplná, je potřeba ji stále promýšlet, nejen vyslovovat ústy. Používá slova našeho běžného života. Pán Bůh s námi sdílí náš život a jeho smysl s námi chce prozkoumávat. Co znamená oslovovat Boha „otcem“?

Bůh není člověkem vytvořený idol, ideál. Je živý Bůh bydlící v „nebesích“ a touží, aby jeho panování, což znamená záchrannou misi přicházející na svět, se tu zcela rozšířilo. Tedy nejen pro křesťany, ale pro všechny lidi. Kdykoli naše modlitby na toto nepamatují, s největší pravděpodobností se zvrtnou v nahodilé myšlenky, strachy a přání našich vlastních myslí.

Bůh je stvořitel, který miluje svůj stvořený svět a stvořené lidské bytosti, proto ho můžeme žádat o vše, co potřebujeme. Víme přitom, že on se o nás stará daleko dokonaleji než my sami o sebe.

Neprosíme jen o chléb pro sebe, ale pro celý svět, kde žijí miliony hladovějících, a to by mělo znamenat, že bychom se sami měli přičinit, aby se to změnilo.

Prosíme také o odpuštění. Jakkoli lidské konání má hluboký význam, skrze Boží odpuštění mohou být jeho někdy hrozné výsledky a důsledky napraveny. A nejen to, můžeme o odpuštění prosit nejen ve výjimečných případech, ale pravidelně. Avšak je tu podmínka, která stojí přímo v modlitbě: musíme odpouštět také. Vysvětlení proč následuje: Neboť jestliže odpustíte lidem jejich přestoupení, i vám odpustí váš nebeský Otec; jestliže však neodpustíte lidem, ani váš Otec vám neodpustí vaše přestoupení.